Visseristisch Blad

Blad rond de rv-bijbel

nr. 1 - 16 april 2026

Christen, atheïst of aretist ?

De oude predikers hadden veel goede dingen te zeggen, ook al spraken ze de oude gereformeerde taal. A. Noordtzij stelde in de korte verklaring van Psalmen in de 1920-er jaren dat de goddelozen schijnbaar slagen maar ze zullen geen stand houden, want het gericht zal komen. God zal komen met een volheid aan vernietigende kracht tegen alles en allen die God weerstaan, stelt Noordtzij bij Psalm 1. Dan zal de scheiding komen tussen kaf en koren. Daar mogen we ons aan vasthouden, want nu is het moeilijk, nu groeit het kaf op met het koren. De natuur laat zien waar het naartoe zal gaan. Dit is een uiting van God’s zorg, stelt Noordtzij. De zondaren zullen niet meer gevonden worden, stelt Noordtzij, zij die in het zondigen hun levensbron hebben gezocht. Het is nu een kwestie van geduld.

In de nieuwe korte verklaring van 1987 (Tekst voor Tekst, de heilige schrift kort verklaard en toegelicht) neemt C. A. Tukker het van A. Noordtzij over wat betreft de psalmen.

De christenen werden vroeger atheïsten genoemd, omdat ze niet bogen voor de goden van de staat. Zij werden ook christenen genoemd, en later namen ze deze naam ook over, maar de teksten laten heel duidelijk zien dat Paulus en Petrus aretisten waren, wat een stroming binnen de theologische filosofie was, wat al zijn bronnen had in het Egyptisch en het Aramees. Zij spraken hoofdzakelijk, net als Jezus, Aramees, en Egyptisch is de moedertaal van het Aramees, zoals Afrikaans de moedertaal is van het Egyptisch. Door de tijden heen is er steeds meer taal weggekapt, zodat de woorden hun betekenis verloren. De woorden werden steeds meer legalistisch en autoritair, in plaats van onderwijzend en uitleggend. Zo werd de waarheid teniet gedaan, en taal werd tot een afgod. Daar waar de mens lauw en materialistisch wordt, wordt de mens ook vals zelfverzekerd, met een overmaat aan gemakszuchtig en zelfzuchtig zelfvertrouwen. Zo bouwde de geest van alcohol een wereldrijk.

De oude predikers predikten hiertegen. Ze wezen op de moeder belofte, op de amazone leer, op het vrouwelijke zaad wat zou komen om de kop van het beest te vermorzelen.

Toen J. Ridderbos in 1935 in de korte verklaring een uitleg gaf over Maleachi 1, over dat Ezau gehaat was besprak hij dit in het negatieve. Edom werd tot een puinhoop gemaakt en als Edom het weer zou herbouwen, dan zou het weer tot een puinhoop gemaakt worden, want Edom was onder de eeuwige toorn des Heeren vanwege zijn goddeloosheid. Het onderscheid met Juda was, dat ook Juda was verwoest, maar het werd weer opgebouwd. De verwoesting van Edom had een blijvend karakter, stelde J. Ridderbos. Toch wijst hij erop dat daarna er een schitterende cultuur ontstond in Edom, omdat God niet was gekeerd tegen het land op zich, maar tegen het volk. In de nieuwe korte

verklaring van 1987 volgde B. van Oeveren (1925-2011) J. Ridderbos op wat betreft de uitleg van Maleachi. ‘Maar Esau heb ik gehaat’ is voor velen een aanstoot, stelt van Oeveren. Het ging hier niet om meer en minder geliefd, stelt van Oeveren. Edom had leedvermaak bij de ondergang van Juda, en daar was het tegen gericht, maar niet dat Esau zou zijn voorbestemd tot eeuwige rampzaligheid. Van Oeveren wijst erop dat Esau gewoon op de rand leeft van het verbondsvolk, en onderdeel uitmaakt van het heilsplan van God met de wereld. Dit zijn ware en belangrijke woorden. De uitingen in het Israelitisch hadden veel diepere betekenissen, die in het westen zijn versimpeld, vanwege gebrek aan kennis en marktdrang, zaaddrift. Taal werd tot afgod. Men zag de boodschap ervan niet meer. Ook in de nieuwe bijbel wordt het zicht op Ezau hersteld.

De zombies van Laodicea

Laodicea is ook wel Lauwdicea. We zien de laodiceaanse Sheda stad, de stad van Kakia, in het boek Odenlech. Het is deze stad allereerst om grooming te doen, niet zomaar slachtoffers te maken. Het gaat deze stad erom de mens te doen verstijven tot overconsumerende zombies. Als men hieruit probeert te ontsnappen, dan maakt deze stad slachtoffers. In de Sheda stad is de mens slechts een product. De mens wordt in de stad als in een fabriek verstijft tot het systeem, tot stenen, tot onderdeel van de stad.

Odenlech 7:3
‘Kakia zet de mens op, en is dan de buikspreker die de pop bespeelt. De mens wordt zo een steen van een stads systeem en kan niet meer weg. De mens is oververzekerd. Zo wordt de samenleving gezombificeerd.’

Ze hebben het voor elkaar gekregen om hun taal als de waarheid te laten klinken terwijl het zonder betekenis is. Het is de illusie van de vrijheid wat dit gif brengt, dit slangengif. Het zit op de nekken, maar de mensen zijn er blind voor gemaakt. Het heeft hen niet aangevallen, maar subtiel overgenomen. Men is in gevangenschap van vrijheidswaanzin en men wordt overal bang voor gemaakt, behalve voor de zonde. De zonde is tot gewoonte geworden, tot normaal, en de mens wordt er zacht door aangestuurd zonder het in de gaten te hebben. Men is lauw geworden in Laodicea, in de Sheda stad, door de fluit van de leprechaun. De kinderen nemen het snel over en bootsen alles in de stad na, wat ze horen en wat ze zien. Daarom spreekt Odenlech al direct : ‘Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.’ Ouders hebben een grote verantwoordelijkheid, maar zij worden juist ook aangevallen als zij zich tegen de norm verzetten. Als vormen belangrijker worden dan de inhoud, zoals in de Sheda stad, dan is dat een groot alarm. De mens is overgenomen door een maskerend systeem wat geen basis heeft, maar wat valse zekerheden biedt, en wat zeker van zichzelf klinkt nemen ze aan als de waarheid. Ze willen er graag bijhoren, maar het heeft geen diepte. Ze durven het niet te ontmaskeren. Ze kopen liever valse rust in dan nodige twijfel te hebben. Ze onderwerpen zich niet aan de sobere vreze, maar hebben liever valse vrede.

Odenlech 7

16. Het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven, en van contact tot contact. Het is gif wat op je nek gaat zitten, en blaast je suggesties in. Het is het gif van Kakia. Het bewaakt de mens.
17. Zodra de mens het Aretaitische pad op wil, dan beginnen ze hun duizenden drogredenen in de mens te blazen om ze maar op hun plaats te houden. De mens wordt dan overspoeld met een zee van dekmantels en schoonpraterij.
18. Geeft de mens dan nog niet op en wil de mens nog steeds het Aretaitische pad op, dan halen ze zwaarder geschut tevoorschijn. Dan gaan ze dreigen, aanvallen, bijten, steken, en proberen de mens gek te maken, om hem maar weer voor Kakia in het stof te doen buigen. 'Vergeef me, Kakia, voor mijn ongehoorzaamheid. Ik zal uw troep weer inademen, uw gif weer eten. Ik zal weer spreken als een getrouwe.'

Daarom moet juist de vreemde taal komen, het vreemde woord, om het gevoel van realiteit te verstoren, want het is een schijnrealiteit waarin de ziel van de mens gevangen wordt gehouden. De mens wordt gefokt.

Ze praten overtuigend maar hebben het weinig doorgedacht, ze hebben overmoedig zelfvertrouwen en vragen zich niet af waar iets vandaan komt. Twijfel aan het systeem wordt bestrafd, en aanpassing wordt beloond. De Sheda stad doet aan grooming opdat er gewenning ontstaat, en dan worden ze de diepte in gezogen om tot steen te worden, tot onderdeel van de Sheda stad. Snelle zelfovertuiging is hun afgod. Slimme, snelle media, die stappen overslaat. Snel is de maatstaf, daar wordt alles aan geoordeeld. Ze willen winners zijn, geen losers, en zo verliezen ze hun ziel aan valse winst ten koste van het geheel. Winner takes it all. En dan ? En dan ? Op een dag moet je onder ogen komen wat je allemaal hebt geroofd. Waar is het goed voor ? Dan heb je de hele wereld gewonnen en je ziel verloren, ben je een slaaf van Kakia en haar lachende leprechaun Elnio. Ze hebben je erin geluisd. Och, ontwaakt toch tot het pelgrimspad. Laat de schoonschijnende beloftes van de wereld varen, want ze zijn op jacht.

Odenlech 19:12 Dit houdt dus tegelijkertijd in dat we niet met het vlees moeten spelen. Met huid en haar zal het vlees ons opvreten als we te dichtbij komen. Kakia laat graag haar vlees zien. In de nacht is het een groot beest waarop zij graag rijdt. Dan gaat zij naar de zee, met een heleboel doodse volgelingen. Allen dragen zij maskers. Zij zijn in een grote oorlog, om uw en mijn ziel.

Ergens halverwege verstenen ze, worden ze tot stad, tot Laodicea, tot Sheda, als een voortijdig oogstfeest. Zo zullen ze nooit de zee bereiken. Jupiter en Saturnus, de Romeinse goden, zijn beelden van voortijdige oogstfeesten. Ze hebben ergens halverwege de ramadan gestaakt. Dit zien we overal om ons heen. Ze zijn bang voor haargroei. Ze zijn Romeins, alles weggeschoren. Het Germaanse verafschuwen ze. Ze zijn ergens halverwege gestopt. De haargroei herinnert hen eraan dat ze verder moeten. De baard is het sieraad van de man, maar ze bespotten het, zoals ze ook eens Jezus zijn baard uittrokken, en bij vele andere profeten.

Inbetween the lines

Tomorrow is a long road,
Yesterday was a long path,
I’m going back and forth,
On the ladder of heaven

Tomorrow is a long road,
Yesterday a long path,
Somewhere we met each other,
Even though it was just a glimpse

I saw heaven in you,
I couldn’t reach it,
You couldn’t reach me,
but we got some of it,
Then we went back in the high waves,
So much work to do,
I never forgot about you,
But the memory slowly fades

I saw heaven in you,
but also hell,
I could tell the many stories you and I went through,
I saw heaven and hell,
Heaven and hell,
And also the tender well,
Deeper and deeper,
Longer and longer,
This road never ends,
It never dies,
And someone cries

What do we do with all the jewelry,
I can turn it into education,
I do it with you,
Only with some memories,
We don’t have much,
there is hardly anything left,
is it enough to come through the day,
or is it just not enough,
just not enough,
We should pray

Why don’t we realize,
we have to become much emptier than this,

Why don’t we realize,
It is something else we miss,
Something we can read inbetween the lines

Tomorrow is a long road,
Tomorrow never comes,
It’s only a dream,
It’s only a memory,
It’s only the rain,
Rain from heaven,
Reaching us in our hell,
Rain of heaven,
Something we can spread and tell,
Rain of heaven,
The morning comes,
But tomorrow will always slide away,
Because it is much deeper in our veins

We haven’t reached there yet,
We haven’t realized it yet,
It is like we have never really met,
Only in a dream,
Only in a fragile tear,
strings across the rivers,
Waves washing everything away

Are we listening tot the depths inside wanting to speak,
As what we see around is is just carnival,
heaps of lies, drawings in the sand,
Waves will wash everything away,
And the depths will stare at us,
Not saying anything,
It has to be born in us

So read inbetween the lines,
There is so much we have to leave behind,
A new world, a better way,
Rain from heaven,
Reaching us in our deepest hell,
Not as the way out,
but deeper in, to read between the lines

Moving on to many places,
Two lovers on the phone,
In the heart so many spaces,
Don’t tell anything,
It’s inbetween the lines

Tomorrow is a long road,
Yesterday was a long path,
I’m going back and forth,
On the ladder of heaven,
Inbetween the lines,
So many words forgotten,
So many words pushed away,
So many worlds lost,
So many games to play

And I think I know the way out of Laodicea,
So many people following,
But it is just the echoes of my words,
I think I know the way out of Laodicea,
We all must go our own way,
The wind divides us all the time,
The waves taking us away

I think I know the way, I think I know the way,
but we must just pray,
Trying to make it through the day,
I think I know the way,
The way out of Laodicea,
The way out of Elnio,
But no one can follow me anyway,
I was taken into the skies,
And now I am part of the rain,
No one can find me,
No one can trace me,
But I watch over them anyway

I think I know the way,
It was just a glimpse I saw,
I think I know the way,
Inbetween the lines

Elnio komt een aantal malen voor in Odenlech 23.

Vers 15 zegt :

‘15. Elnio, een geest van onverschilligheid, de bron van de sheda stad, die telkens het minderen onderbreekt, verstoort, en inneemt. Het houdt de stad overmoedig en gehaast, want Elnio wil de stilte niet. Elnio wil niet vasten. Elnio is ook praatziek. Hij kan niet stoppen. Hij roddelt om zijn doelen te bereiken, roddelt zijn weg naar de top. Elnio is het dode hart van Kakia. Als een dansende leprechaun gaat hij vaak en graag de stad in om de stadse mens te bezweren met zijn fluit. Dan dansen ze allemaal achter hem aan, in hypnose. Ze dansen Elnio naar de pijpen en worden ervoor beloond. Hij houdt ze allemaal graag aan de drugs. Soms is hij een afgehakte kop op een steen, of een hoofd van glas die kapotvalt op de rotsen, en dan de zee in druipt om de zee te vergiftigen.’

Hoogmoed is een verschrikkelijke ziekte. Vers 18 zegt dat deze geest zich in stand houdt door projectie. Dat is zijn enige levensbron en dat is vals leven. Elnio is geheel gemaakt van roddel en achterklap. Vers 20 noemt het een stad van lauwe spijbelaars. Deze stad, Sheda genaamd, is gebouwd in de Elnio bron, en Kakia troont daar. Elnio is het dode hart van Kakia. Het heeft te maken met haar wortels, haar bloedlijnen. Ze doen er alles voor om hun verantwoordelijkheden te ontlopen. Als je niet met ze meedoet en je wijst hen hierop dan noemen ze het verwijten, en dat je niet mag roddelen en kwaadspreken. Het is dus zeer hypocriet. Ze hebben twee gezichten. Ze kunnen ook enorm kuis zijn ineens en vroom. Dan nemen ze een slachtofferrol aan. Ook willen ze de grootste zijn in hun lijden, in hun martelarensyndroom. Zij lijden het ergst. Het lijden van de ander doet er niet toe. Alles voor de glimmende munt en voor aanzien. Met hen is niks aan de hand. Het is altijd de ander. De geest van hoogmoed leeft dus door deze projectie. Ze worden kapitalistische roofvogels genoemd in de nieuwe bijbel.

Als zelfs christenen christenen zijn, dan is iedereen het, zou Kierkegaard zeggen. Christenen kunnen geen christenen zijn. Het is bijna onmogelijk voor een christen een christen te worden. Voor niet-christenen is het makkelijker om christen te worden dan voor een christen. De begijnen in de middeleeuwen hadden het grote bedrog van kerk en christendom door, en maakten een tussenweg. Ze gingen niet op de weg van maatschappij of kerk, maar op een derde weg.

De nadruk bij de begijnen lag op de boetvaardigheid. We zagen dit ook bij de flagellanten, die ook wel geselbroeders en kruisbroeders werden genoemd, en die opkwamen tijdens de hongersnoden en de pest in de jaren 1200 en 1300. Men moest God’s toorn afwenden. Men was ingedut in het kerkelijke systeem, in de behoudenis, in het redderssyndroom, oftewel het Laodicea syndroom. Men had het Kaïnsbevel van Genesis 4 vergeten, van het strijden tegen het vlees. In Egypte waren er andere versies van het Kaïn verhaal, en ook in de Aramees-Israelitische grondteksten was het niet zo eenzijdig als ze het in het westen hebben gepredikt. Het Aramees kan alleen in het verband gezien worden in het Egyptisch en Afrikaans. Maar men week in het marktdriftige westen van de

grondtalen af, en kwamen zo tot een populair gemaakt varkensgrieks veelal. Waar het aramees nog werd gebruikt daar kwam ook een ingeknot sluimer-aramees wat geen recht deed aan het oer-aramees. Zo gingen vele betekenissen verloren en werd het tot naam en letter afgoderij, persoonlijkheids-cultussen ten koste van de principes.

In het zwaardere gereformeerde, in de bevindelijke stroming, voortkomende vanuit de Nederduits gereformeerde kerk, begon men zich daar steeds meer tegen af te zetten, en werd er ook opgeroepen om terug te keren tot de grondteksten. De markt streed hier tegen. De markt nam de theologische scholen onder controle, zoveel als het werd toegestaan, en leerlingspredikanten werd een akelig rantsoen toegeschoven, tekstboeken die ingekort en populair waren gemaakt, om de hebzuchtige en verwende mens als theologische consument naar de mond en de buik te praten. Het is één van de grootste rampen in de geschiedenis geweest, dat predikanten zo opgehangen werden aan een lijn van marionetten. De bronteksten, de bronlexicografieën en bron-etymologieën werden van hen achtergehouden. Zo werd men slaaf van het varkensgrieks, het sluimergrieks, het westerse grieks, en veelal het latijns, de roomse taal, die veel van de afro-judeo talen had opgeslokt en weggekapt. Het is één van de grootste schandalen in de geschiedenis. Het baarde de moderne laodiceaanse kerk : Het volk was ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Diep gaat de Nederduits gereformeerde dogmatiek in 12 delen hier op in. Deze is ook te lezen in de vele delen van de nieuwe scholastiek. Ook de nieuwe bijbel gaat hier diep op in, de rv-bijbel, de Rodenberg versie.

De nederduits gereformeerde kerk werd in 1816 onderworpen aan de nieuwe koning, Willem I, aan allerlei wereldse reglementen, en werd de hervormde kerk. Velen wilden terug naar het geestelijke, naar het nederduits gereformeerde, en begonnen het reveil binnen de hervormde kerk, eind 1810-er jaren en 1820-er jaren. In de 1830-er jaren begonnen predikanten op te staan tegen de hervormde kerk en begonnen zich af te scheiden. We moeten hierin de lijn van Kuypenga aanhouden die wees op het belang van het verdoemelijk zijn voor God, als doemelingen, niet als iets zwartgalligs en negatiefs, maar als het ontdekt worden aan de donkere bruid, oftewel de blootstelling aan de kennis van de diepte en grootte van de zondeval en de nietigheid van de mens. Dat is de lijn van zondag 1 van de catechismus. Daarbuiten wordt de mens bedrogen door Laodiceaanse drogredenen. Ook C. Vonk wees in de vrijmaking erop hoe belangrijk het was dat men zich moest uitstrekken naar de gebrokenheid en verdoemdheid voor God. Dat is dus iets voor de vromen, niet voor de goddelozen, waar onze nieuwe bijbel catechismus ook op wijst in inzetting 10.

Ook Job verlangde hiernaar. Hij wist van het probleem van de overbehoudenis. Hij moest de pin door het vlees aanvaarden. Ook de afro-judeo geschriften wijzen hierin op het Kaïn verhaal. In de oer-afrikaanse mythologie was Kaïn genaamd ‘oekoenoe’. Waar zijn de vromen uit Hebreeën 11 gebleven die zich hebben laten folteren en van geen bevrijding wilden weten om zo deel te hebben aan het lijden des Heeren, de pijn des Heeren te dragen om zo deel te hebben aan een hogere opstanding ? De nieuwe bijbel noemt deze hogere opstanding de vreze des Heeren. Maar het voorspoeds-evangelie heeft de westerse wereld overgenomen. En zo is er bedrog op bedrog. De gereformeerde vaderen waarschuwden ertegen, maar de markt vocht tegen hen. Het Laodicea-syndroom is een marktwereld. Het gaat niet om de echtheid, maar om de nep, zodat het goed verkoopt. Men wil bedriegen en zichzelf bedriegen, want dat glijdt sneller, dat wekt beter de schone schijn.

Kaïn in de oer-afrikaanse mythologie, oftewel oekoenoe, was als krijgsgevangene onder een gevangenenbewaarders-moeder gesteld, en die sprak dat God niet zou komen om hem te behouden zomaar, maar om hem te verdoemen, oftewel zijn vlees. Dat was ook de opdracht van Kaïn zelf, dat hij zijn vlees zou overwinnen. Hij moest over het vlees heersen, maar dan zou God eerst over hem moeten heersen, en zijn vlees moeten verdoemen, oftewel blootstellen aan correctie, want dat is wat het is. Het is een zorgwoord. Geenszins wat ze er in de westerse kerken van hebben gemaakt vandaag de dag. Men heeft de eeuwige verdoemenis verdraaid, opdat het vlees veilig gesteld zou worden. Men redt hun religieuze vlees, keer op keer, en is zo overbehouden en ingedut geworden in het voorspoeds-evangelie, in het reddingssyndroom. Door al dat gered zonder de diepte in te gaan, zonder de oerkennis tot je te nemen, is er slechts bedrog, de opleving van het vlees. Men redt het vlees met hun formules, keer op keer.

We zien in de nederduits gereformeerde dogmatiek en de nieuwe bijbel het pad van Simson, van shama-zuni, en hij moest een oekoenoe worden, het vreemde juk aanvaarden, waar Jeremia ook over predikte. Hij moest komen tot het Kaïnsbevel om het vlees te onderwerpen, en dat begon in hemzelf. De oude profeten gingen over moeilijke paden, niet zomaar een pad van troost en utopie. Nee, ze werden tot een dystopie geleid, want dat leidde veel dieper. Zo kan het vlees van de mens overwonnen worden en bedwongen, anders zou het rampzalig zijn. Zo hadden ook Paulus en Izaak een pin in het vlees. Zij moesten bloeden voor God, om niet vol te zijn van zichzelf. Het ego moest aan flarden worden gescheurd. ‘Zij komt om je te verdoemen,’ werd er tegen Kaïn gezegd. Daar begint het mee. Dat is niet iets negatiefs. Dat hebben ze in het westen allemaal op de goddelozen geprojecteerd, maar het proces moet zich in henzelf voltrekken. Dood - verdoemenis - geboorte. Het vlees gaat niet zomaar dood. Het vlees moet de verdoemenis in, de volledige, eeuwige verdoemenis, ofterwel eindeloos diep opdat het niet terug kan komen, niet meer op kan staan. Dat is een zorg, geen straf om straf op zich. Straf staat nooit op zichzelf, maar heeft correctie en zorg ten doel.

In de egypto-judeo context overwon Kaïn het vlees door het wurgtouw, stierf de adem van zijn vlees, en zo kon het vlees sterven. Abel, de adem, was in de egypto-judeo context de schaduw van Kaïn, als een beeld van het vlees. De grondteksten spreken er veel uitvoeriger over, zoals in de Egyptologie. Mozes was een Egyptoloog, en stelde deze verhalen op vanuit zijn kennis van de Egyptologie. In het Westen hebben ze het allemaal heel eenzijdig vertaald. Abel, zijn schaduw, de adem van het vlees, moest sterven. Het kan op verschillende wijzen uitgelegd worden. Er is dus een hogere en een lagere Kaïn. De gehele Egyptologie, en zo ook de Afrikologie en Insectologie was gebouwd op het dualisme, zoals ook bij de Azteken. Ook het Judaïsme is hierop gebouwd. Zoals er in de Egyptologie een hogere en lagere Seth was, zo was er in het Judaïsme een hogere en een laghere satan. Satan betekent wederstaan, en ook God kon en moest soms wederstaan, bijvoorbeeld in het Bileam verhaal. Maar in het westen hebben ze dit zo eenzijdig gemaakt, zo gepolariseerd, dat het tot een satansparanoia, een satanssyndroom is geworden, en zo leven de religies met elkaar in onmin vanwege eenkennigheid.

Oekoenoe werd in ballingschap door de ballingschapsmoeder verkondigd : ‘She comes to doom you.’ Zo werd hij onder een twistzieke vrouw gesteld, hetzelfde wat er gebeurde met Job in de grondteksten. Job zei daarom : ‘Zouden we het goede van God aanvaarden en niet het kwade ?’ God laat het toe voor een reden, dat de welvaart niet tot ziekte wordt. Men moet terugkeren tot de gesel voor instructie. Daarom waren er de begijnen ordes en flagellanten ordes in de middeleeuwen. De begijnen waren de zijkerkelijken. Zij waren op de hoogte van het gevaar van het kerkelijke

materialisme. Ook de flagellanten trokken de wildernis in om boete te doen, en kwamen zo buiten de kerk te staan. Het doemelingenschap verkoopt niet goed, en daarom is het een doorn in het oog van de voorspoedskerk, de kerk van Laodicea.

God komt allereerst terug om te oordelen, om de mensen te laten zien hoe verkeerd het is gegaan, om de mensen van hun voetstuk af te helpen of af te halen. Eerst moet je ontdekt worden als doemeling, gebrokene en verslagene voor God, want God is vroom. God kan de zonde niet verdragen. God maakt geen compromissen met de zonde. Eerst moet je een oekoenoe worden op het pad van Simson. De ogen van het vlees moeten eerst sterven.

Het is vreselijk dat er zo aangetrapt wordt tegen het boetelingenschap, dat men leeft om verwend te worden, en de diepte niet wil kennen. Het is tot een schijnwereld geworden, een schijnwerkelijkheid, en daar heeft men hun kerken om hen gerust te stellen in het vlees. Hun profeten en predikanten prediken hen naar de mond. Daar worden ze voor betaald met bloedgeld, met steekpenningen. Die worden gretig aangenomen, en gretig verkocht. Men laat zich graag omkopen. Alles om de bedriegelijke schijnhandel in stand te houden, voor de illusie van controle en macht, allemaal goddeloos. Men stoort zich niet aan God noch gebod. God is gewoon een woord in de mond geworden, een alibi, een schuilplaats voor het vlees. Het heeft geen offensief meer. Het is geen steen des aanstoots meer. Het is tot naamsreligie geworden. Slechte mensen lopen met God in de mond om een excuus te hebben om te zondigen, om te blijven pronken in het vlees. Alleen de leergierigen, de leerlingen, zullen ontkomen.

‘She comes to doom you,’ kreeg Kaïn te horen. Daar moest hij zich op voorbereiden. Ze zou niet komen met een warme omhelzing, of een romantisch onderonsje, zoals in een religieus flutromannetje, of een glossy roddel tijdschrift. Neen. Ze zou komen om hem op de kaak te slaan. Om hem met een steen op het hoofd te slaan. Hij moest naar Pniël gedreven worden, om op het pad van Job te gaan. Dit was ook het lot van Simson en de andere profeten.

Predikant of profeet, wat voor tronen hebt gij uzelf gemaakt ? Kom af van deze tronen. Leg het af voor de Heere, en aanvaard dankbaar de slagen van de gesel om u te behoeden tegen het grote bedrog en verderf van het vlees. Geestelijk herder, waar bent u toe gekomen ? Wat is de status die u bij uw schapen heeft u waard ? Predik hen het Woord van God, en wees bereid de kudde te verlaten om het ene verloren schaap te vinden. Dat betekent uw eigen verlorenheid voor God.

Alhoewel Kuyper de nederduits gereformeerde kerk wilde herstellen slaagde hij er slechts half in, want hij bleef steken bij de algemene genade en veronderstelde wedergeboorte, en werd tot genade-bakker, te zoet bevonden. Daarom moest de vrijmaking wel komen, en daar opvolgend de scheiding van 1953, oftewel het steenblokkiaanse pad terug tot de donkere bruid. Zij komt niet om de kerk zomaar te redden en te behouden, maar zij komt om de kerk het doemelingenschap te leren voor God, zichzelf niets in te beelden.

God daagt het vlees van de mens uit voor een gevecht.
God is niet klaar met de zonde.
Daarom trekt de Heere de mens tot Pniël.

Jantje en de sprekende haan

Altijd als Jantje naar school moest moest hij langs de haan lopen.
De haan kon spreken en loog altijd over Jantje, en bespotte hem altijd.
‘Ha, die Jan,’ zei de haan dan altijd als Jantje langskwam, ‘domme Jan.’
Jantje kon er heel erg boos over worden, maar de haan stopte niet.
Telkens weer moest hij het aanhoren.

Wat kon dat beest kakelen en liegen zeg, en zo erg de spot met Jantje drijven.
Op een dag besloot Jantje met zijn vingers in zijn oren langs de haan te gaan.
Maar toen sprong de haan gewoon op zijn schouder, en begon in zijn oren te kakelen.
Jantje kon natuurlijk zijn handen niet gebruiken, want hij moest zijn vingers in zijn oren houden, dus de haan bleef gewoon op zijn schouder zitten, en kakelde maar.

Jantje liep ermee de school binnen.
De meester was erg verbaasd.
Jantje begon direct het verhaal te vertellen, terwijl hij nog steeds zijn vingers in zijn oren had, en de haan nog steeds op zijn schouder zat.
De meester kwam naar Jan toe, en haalde de vingers van Jan uit z’n oren.
De haan zette hij op de grond.
De haan zei niks.
‘Weet je het zeker ?’ vroeg de meester.
‘Hanen spreken gewoonlijks niet, maar kakelen.’

‘Ja, meester, echt,’ zei Jantje, ‘u moet me geloven.’
Maar de haan zei niets, en ging toen de school uit.
‘Ik kom je morgen wel ophalen,’ zei de meester, ‘dan zullen we zien of er wat gebeurt.’

De volgende dag kwam de meester Jantje ophalen.
Samen liepen ze langs de haan.
Er gebeurde niets. De haan was rustig.
‘Zie je nu wel,’ zei de meester, ‘niets aan de hand.’

‘Ja, maar meester,’ zei Jantje, ‘ik weet zeker dat hij het weer gaat doen als u er niet bij bent.’
‘Dan vragen we Liesje,’ zei de meester. ‘Dan ga je morgen met Liesje naar school.’

Zo gebeurde het. Jantje en Liesje liepen langs de haan.
Weer was de haan stil.
Toen dacht Jantje dat hij wel weer alleen naar school kon,
maar weer begon de haan Jantje uit te schelden en over hem te liegen toen hij weer langskwam.
Jantje’s moeder had toen een plannetje bedacht.
Zij zou in de bosjes zitten als Jantje er langs zou lopen.
Zo gezegd zo gedaan.
Moeder in de bosjes, en Jantje liep langs de haan.

‘Lelijke vlegel,’ zei de haan. ‘Meisjes plagen, hè ? Domme Jan.’

Toen stond moeder op in de bosjes en liep naar de haan toe.
‘Zo zo, jij kan dus praten. En wat heeft Jantje dan gedaan ?’ vroeg ze.
‘Meisjes plagen,’ zei de haan.

‘Dat heb ik niet gedaan, hij liegt, moeder,’ zei Jantje.
‘Ik heb het zelf gezien,’ zei de haan.

‘Jantje doet zulke dingen niet,’ zei de moeder van Jantje tegen de haan.
‘Hij doet het als er geen grote mensen bij in de buurt zijn,’ zei de haan.
‘Ik ken er nog zo eentje,’ zei de moeder van Jantje. ‘Je doet het toch zelf ook ?’
‘Ja, maar ik plaag geen meisjes,’ zei de haan.
‘En welke meisjes zijn dat dan ?’ vroeg de moeder van Jantje.
‘Ik heb nog nooit meisjes horen klagen over Jantje.’

‘Ach, ik ken al die namen niet, maar ik heb het zelf gezien,’ zei de haan.
‘Je hebt me nogal praatjes,’ zei Jantje. ‘En de meester heb je ook proberen te bedriegen.’
‘Nou, de meester zal het te horen krijgen,’ zei de moeder van Jantje, ‘en dan zien we wel wat er met je gaat gebeuren.’
Toen liepen ze door om het aan de meester te vertellen.
‘Jantje is een voorbeeldig kind,’ zei de meester, ‘er zijn nooit klachten geweest over dat Jantje meisjes zou plagen. Het is nogal merkwaardig dat de haan kan spreken.’
Ze zouden naar de boer gaan om het de boer te vertellen.
De boer wist wel dat de haan kon spreken en dat de haan voorbijgangers bespotte.
De boer zei dat de haan dat alleen deed als er maar eentje langsliep, niet als ze met meerderen waren.
Ze vroegen zich af waarom de haan dat deed.
De boer zei dat de haan heel erg waaks was.
De boer had nogal veel last gehad van inbrekers, en die kwamen meestal alleen.

Inmiddels was de vrouw van de boer erbij komen staan.
‘Er is eigenlijk maar één oplossing voor,’ zei de vrouw van de boer.
‘Hij moet een hanenster dragen, een ster met een haan erin.
Dan weet de haan dat het okay is.’
Zo gezegd zo gedaan. Jantje kreeg een ster met een haan mee, en die moest zijn moeder op zijn jas naaien.
De volgende dag liep Jantje met de hanenster langs de haan, en de haan liet hem met rust.
Maar op het schoolplein werd hij door kinderen geplaagd.
De meester had dat al snel door, dat Jantje nu door de kinderen werd geplaagd.
‘Dat kan zo niet langer,’ zei de meester. Nu is de haan gestopt met pesten, en beginnen jullie Jantje te pesten.
‘Ach,’ zei Jantje, ‘ik ben allang blij dat de haan mij niet meer pest.’
‘Nee,’ zei de meester. ‘Het moet stoppen.’ En sindsdien moesten ze allemaal verplicht een hanenster op hun jas hebben.